

Паэзія**Сяргей Панізьнік: БОГ ВЯСНЫ ЖЫВЕ Ў ПАЛЯХ**

*Там у Жыцця свой Шлях.
Я расту з ім, высываю,
песціць рыфмы паспяваю.
Кожны верш – нібыта Птах!*

Сварог

Верхні бог усіх славянаў -
бог-каваль. Стаў на парог
і вітае: Я – Сварог:
мой Агонь Нябесны – бог.

Лютня

Пішуць: “Лютня – акарына”...
Муза Лютні - пакарыла
і на танец павяла.
Без натхнення не была:
мне і вершы падарыла!

Быць у роднасці

“Святкаваць нядотыкі” -
у радні не знацца?
І не прызнавацца:
- Я з сямейнай Готыкі?
Буду я старацца:
Род мець – гэта Праца!

У сугуччы

Літы, Ра і Туры -
складнікі Літаратуры,
дзе арыйцы-еўрапейцы
наглыталіся мікстуры...
Мову пачалі нам гладзіць
Беларусь – і спевы ладзіць!

На Каўчэгу

Віціны, стругі, каравэлы...
Я – на Каўчэгу. Вельмі смелы!
А Ною выдам брыганціну:
хай ловіць – брагадзірам – ціну...
З палякам украінец, чэх
уеўрапеяць мой Каўчэг!

Смаката

Камы з душами – “Цэпеліны”.
- Іх мама вылушчыла з гліны?
- О не! Сняданак – смаката!
З іскрынкай вочы і ў ката...

Каложа

Барыса-Глебская Каложа...
На бераг Нёмана іду.
Царкву я ў Горадні знайду.
О, век Дванаццаты! Прыгожа!
Святыні і ў Архітэктуры.
Вунь з Быкавым – Бічэль. Натуры!

Дзякло

Падатак ад сялян – дзякло.
Расла з Вялікім Княствам слава!
... Багацце ў ручаёк сплыло...
Нажытак знік? Пустая лава?

Упёрся!

Жыхар мясцовы – аўтахтон.
Ды чую віленчука я стогн;
у дзісненца нямец шанец...
Але – упёрся! – мёрскі малец
і захаваны продкаў тон!

Фрэска

Быў ліпень. Пахаладала рэзка.
Мастацтва – у такой трактоўцы:
ёсць жывапіс на сырой тынкоўцы...
Тлумачаць мастакі: - Там – фрэска!

Сузор'е

Вялікая Мядзведзіца з Каўшом...
Гляджу я на Нябеснае Сузор'е...
А што ж я захаваю пад Крыжом?
... Ды выжыў наш Ісус і галышом...
На Беларусі лёзнае надвор'е!

Свята Ураджаю

Спас Яблычны, Мядовы, Хлебны!
На Свяце Ураджаю я патрэбны:
прытулак пчолак, яблыні дагледзіць
і смачнай скібай сябрука прывеціць!

“На палешню”

Пайшоў Коцік на палешню!
А я ўткнуўся у яешню.
Кот і мышкі не злавіў...
Я яешняй нос абвіў,
а жаўтком – суседа клешні.

Буська

Вяпла – у літоўцаў, латышоў.
Я – з Раззіняю пайшоў.
Пацалуначак на вусны
мне паклала вельмі згусны!

Плытагоны-сякі

Ганкі гналі з-пад Смаленска
вельмі хуткія “сякі”.
І цякла смала з паленцаў,
бо ўпіваліся ў каленцы
вылюдкамі – кіякі.
(кіякі – неадучоўленыя асобы)

Дахрысціянскае

Нашы продкі мелі Мары.
Не драбіны, не мажары, -
тых адвозіць (хто сканаў),
у агонь паміж канаў...
P.S.
Дрыжэў, хоць я і быў цвярозы,
тады, калі пачаў чытаць:

“Як мары, белыя бярозы
Пад сінявой начной стаяць”.
(З верша *Максіма Багдановіча* “Зімой”, 1911 г.)

Карма і Карма

Я - сукупнасць абавязкаў.
Вынік ёсць для ўсіх здзяйсненняў.
Карма – моцная завязка,
вузел маіх творчых звенняў!
(*Карма – частка судна з рулявым вяслом*).

На папары

Аракулы? Былі!
Аратыя – у спешцы
папарамі ішлі...
Я крэмзаў штось на сцежцы ...
...А рыфмы не гулі
над агуркамі ў дзежцы.

“Сьлёзкі”

У кіпені крахмал... Там круцяцца палоскі...
Забелена яда. Гатовы мамы “Сьлёзкі”.

Вясна

На Волце – карагод:
успол Дзвіны гайдаўся.
Мой верш пачаў паход:
ён скрыжніцай натхняўся!
(*успол – крыгалам, скрыжніца – ледаход*).

Тэт-а-тэт: галава да галавы

“Класьціся намітусь”—галавой да ног...
Легчы так у ложку толькі ранкам змог.
Спаў шчакою да шчакі – толькі асцярожна.
Жыць прытульна, як шпакі, можна? І заможна!

“Лясы тачыць”

“Точаць лясы”... Я не буду:
хопіць балбатаць!
Адвучу сябе, няўклюду,
кяўкаць, гагатаць.
Прамаўляць – Нябёсаў змога.

Буду слухацца я Бога -
Праведнікам стаць...

Кату Васю...

Гвалт, анархію, разброд
выкіну за агарод.
Куралессе, катавасію
перадам лепш кату Васю я.
Ён жа знае: з суматохаю
поўзаць - як са скібкай крохкаю...

Пуга без пуха

Старэцкая пуга – пуга пастуха.
Калі не хапуга – неслуху туга:
з пугі для папраўкі вырасце дуга.

“Босая вада”

А ў крыніцы – “босая” вадзіца.
Нахініся долу падзівіцца.
Кожная там кропля – чараўніца
Ад крыніцы хочацца натхніцца?
Досыць і таго, што змог напіцца...

Каптур

Першабытным Быкам – Тур.
Ён, мой браце, вежы ўзводзіў!
Ты ў сядзібе ўзвёў каптур.
Грэў каптур, каб ты лагодзіў
В е с н і ц ы, але не мур...

Помнік Ведаў

Стань пад Пергамент – спрадвечны помнік Ведаў!
Успомні, а каго яшчэ наведваў:
Вампіра, ці Шайтана, ці Русалку?
А можа з Ваўкалакам ты абедаў?
- Русалку ведаў змалку. З Пергаментам дружу...
на той паперы Веры - Вам “Дзякуй!” напішу!
*(Вампір высасвае кроў, насылае прывіды.
Шайтан – сатана, злы дух. Ваўкалак – злыдзень-абібок).*

Не ў крыўдзе

На прамілы бог прашу:

- Будзь не ў крыўдзе.
Мо я словам саграшу, -
на тваю, маю душу
Праўда прыдзе.
Каб “На цырлах не хадзіць” -
фанабэрыстым не быць
І пагاردзе не служыць, -
бегай на карыдзе.
(Карыда – бой быкоў).

Бахусу—богу-віначэрпію

Дыфірамбы не складаю:
веру ў гімны, оды...
Бахуса як напаткаю, -
вышлю да прыроды:
(палоць агароды).

Добры знак

“Затрубіў ён у кулак...”
Веру: галадае.
Гэта ўсім нам добры знак:
- Жонка - маладая!

Пад вязьмом

Жыў “Ні ў Міру, ні ў Сібіру”,
быў безадрасны, пакуль
не сустрэўся канваіру:
той вязьмо скруціў – і ў куль...
...Доўга мы чакалі ліру,
а яна чакала руль...

З грэкаў міма варагаў

Сын бога Гермеса - ахоўнік прыроды,
у міфалогіі грэчаскай - Пан.
Пан зьнік? Панізьнік з другое пароды.
Ля дома Сяргея стаіўся Цюльпан.
А рыфмы паэту шукае Арган.

Кліч

Асана! Урачыстая падзяка,
малебнага ўхвалення кліч!
Не, не стала мая Долечка бадзяўкай:

знайшоў Крывіч свой беларускі Зьніч.

(Зьніч – святы агонь, першавыток святла, цеплыні).

На пасадзе

Той скрытны Вісус на галаву не сядзе.

Я самы бойкі на сваім пасадзе.

І не папусцяцца мой чуб і нос:

на продкавым маўленні я узрос!

Весела!

- У хаце зноў вяселейка гудзе,

а мы ў сянёх сабраліся ў дзве вяткі.

Пяём паперамена без аглядкі...

...У свата тост з віном на барадзе.

На пахмелку

Сусед з настольніка і кроплі ўсе злізаў.

Гавенную натуру паказаў...

А я не збрыдзіўся – і адказаў:

- Да сківіц свой язык ты падвязаў?

Гарэлік

Навошта чорта згадваць кожны раз?

Хай ляпне хтось: “Гарэлік!” Я ў адказ:

- “Гары ён гарам!” той кудлач мацёры!

Паеду за натхненнем я ў Міёры...

Парасткі

Ёсць отмаладзь у новым пакаленні.

Кумекае – у баявым натхненні!

А што было, калі я падрастаў?

Чытаць старыя кніжкі перастаў...

Блізьяты

Нарадзіліся парнісьцікі!

Не Бог тут вінаваты...

У суседкі – лісцікі:

прыгожыя блізьяты!

Сяргей Панізьнік: БОГ ВЯСНЫ ЖЫВЕ Ё ПАЛЯХ

(*вэб-часопіс «Культура. Нацыя», №32, лістапад 2023, 172-179, www.sakavik.net*)

Анатацыя. Паэт дзеліцца вершаванымі эцюдамі, якія нарадзіліся з яго назіранняў за людзьмі, прыродай, жыццём. Вершы насычаны мноствам прыгожых слоў з народнай мудрасці і традыцый.

Сергей Панизник: БОГ ВЕСНЫ ЖИВЕТ В ПОЛЯХ

(*веб-журнал «Культура. Нация», вып. 32, ноябрь 2023, 172-179, www.sakavik.net*)

Резюме. Поэт делится поэтическими зарисовками, рожденными из его наблюдений за людьми, природой и жизнью. Стихи наполнены множеством красивых слов из народной мудрости и традиций.

Siarhei Paniznik: SPRING GOD LIVES IN THE FIELDS

(*web-magazine «Culture. Nation», issue 32, November 2023, 172-179, www.sakavik.net*)

Abstract. The poet shares poetic sketches born from his observations of people, nature, and life. The poems are filled with many beautiful words from folk wisdom and traditions.